

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/72/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010252
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3823010252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Juraja Valáška a Mgr. Jána Odnogu na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. augusta 2023 prejednal odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaných A. B., nar. X.X.XXXX C., trvale bytom D. C. E. XXX, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava a B. F., nar. X.X.XXXX v C., trvale bytom D. C. E. XXX, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, ktoré podala proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/27/2023 zo dňa 2. júna 2023 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. c) a § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaného A. B..

Následne na to podľa § 281 ods. 1 Tr. por. a § 211 ods. 1 a § 9 ods. 1 písm. f) Tr. por. sa zastavuje trestné stíhanie obžalovaného A. B. pre spáchanie zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e), § 139 ods. 1 písm. e) a § 127 ods. 3 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 23.12.2022 okolo 21.20 h po predchádzajúcej spoločnej dohode s obžalovaným B. F. bez akéhokoľvek súhlasu alebo dovoľenia vstúpili do prízemného 2-izbového bytu v bytovom dome č. XXXX v obci D. C., G. B., v ktorom v tom čase bývala a nachádzala sa poškodená H. F., nar. XX.XX.XXXX, matka obžalovaného B. F., tak, že pristúpili k balkónovým dvojkrídlovými dverám, ku ktorým bol z ulice voľný prístup, pričom obžalovaný B. F. udrel rukou do ľavého krídla balkónových dverí, ktoré sa následkom úderu otvorili, kde následne obžalovaný A. B. vyčítal poškodenej H. F., že ho využívala, po čom mu povedala, nech ide preč,

pretože trestné stíhanie pre tento zločin bolo podmienené súhlasom poškodenej H. F. a tento súhlas nebol daný.

Súčasne sa podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaný A. B.

uznáva za vinného, že

dňa 23.12.2022 okolo 21.20 h po predchádzajúcej spoločnej dohode s obžalovaným B. F. pod vplyvom alkoholu v úmysle vyhnúť z bytu, v ktorom bývala H. F., I. H., vstúpili do prízemného 2-izbového bytu v bytovom dome č. XXXX v obci D. C., G. B., v ktorom v tom čase bývala a nachádzala sa poškodená H. F., matka obžalovaného B. F. a jej priateľ poškodený I. H., s ktorým trávila večer, čo sa nepáčilo obžalovanému B. F. a jej bývalému priateľovi – obžalovanému A. B., konkrétne do spálne, kde v tom čase boli v posteli poškodená H. F. aj jej priateľ – poškodený I. H., obžalovaný A. B. následne dal poškodenej H. F. 3 alebo 4 facky a opakovane bil poškodeného I. H. do tváre, rúk a celého tela pästami a dreveným obuvákom dlhým približne 65 cm, obžalovaný B. F. poškodenú H. F. viackrát udrel rukou, následne kričal

na poškodeného I. H., držiac v ruke kuchynský nôž o dĺžke cca 15 cm, že ho zabije a obžalovaný A. B. sa mu vyhrážal, držiac v ruke drevený obuvák o dĺžke cca 65 cm, a bijúc ho ním, že ho zabije, že ho zastrelí, že je poľovník, má doma viacero strelných zbraní, obžalovaný B. F. nožom rozrezal vetrovku poškodeného H., pričom toto konanie obžalovaných vzbudilo u poškodeného I. H. dôvodnú obavu o jeho život a zdravie, poškodenému I. H. sa podarilo počas napádania ujsť a privolať telefonicky políciu a konaním obžalovaných boli spôsobené poškodenému I. H. a poškodenej H. F. drobné poranenia, ktoré boli ošetrené privolanou RZP, pričom zranenia si nevyžiadali sťaženie obvyklého spôsobu života,

teda

spoločným konaním sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou a násilím,

čím spáchal

prečin nebezpečného vyhrážania spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), d) Tr. zák.

a odsudzuje sa:

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/27/2023 zo dňa 2. júna 2023 boli obžalovaní A. B. a B. F. uznaní vinnými z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), písm. d) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., pretože dňa 23.12.2022 okolo 21.20 hod. po predchádzajúcej spoločnej dohode, pod vplyvom alkoholu v úmysle vyhnať z bytu, v ktorom bývala H. F., I. H., prišli bytovému domu č. XXXX v obci D. C., okres Prievidza a k prízemnému 2 - izbovému bytu, v ktorom v tom čase bývala a nachádzala sa poškodená H. F., nar. XX.XX.XXXX, matka obžalovaného B. F. a jej priateľ poškodený I. H., s ktorým trávila večer, čo sa nepáčilo obžalovanému B. F. a jej bývalému priateľovi - obžalovanému A. B., ktorý vedel o jej veku, pristúpili k balkónovým dvojkrídlovými dverám, ku ktorým bol z ulice voľný prístup, pričom obžalovaný B. F. udrel rukou do ľavého krídla balkónových dverí, ktoré sa následkom úderu otvorili, vošli do bytu, konkrétne do spálne, kde v tom čase boli v posteli poškodená H. F. aj jej priateľ - poškodený I. H., obžalovaný B. vyčítal poškodenej F., že ho využívala, po čom mu povedala, nech ide preč, následne jej dal 3 alebo 4 facky a opakovane bil poškodeného I. H. do tváre, rúk a celého tela päšťami a dreveným obuvákom dlhým približne 65 cm, obžalovaný F. poškodenu H. F. viackrát udrel rukou, následne kričal na poškodeného I. H., držiac v ruke kuchynský nôž o dĺžke cca 15 cm, že ho zabije a obžalovaný A. B. sa mu vyhrážal, držiac v ruke drevený obuvák o dĺžke cca 65 cm, a bijúc ho ním, že ho zabije, že ho zastrelí, že je poľovník, má doma viacero strelných zbraní, obžalovaný Iskra nožom rozrezal vetrovku poškodeného H., pričom toto konanie obžalovaných vzbudilo u poškodeného I. H. dôvodnú obavu o jeho život a zdravie, poškodenému I. H. sa podarilo počas napádania ujsť a privolať telefonicky políciu a konaním obžalovaných boli spôsobené poškodenému I. H. a poškodenej H. F. drobné poranenia, ktoré boli ošetrené privolanou RZP, pričom zranenia si nevyžiadali sťaženie obvyklého spôsobu života.

Za to boli odsúdení nasledovne:

Obžalovaný A. B.:

Podľa § 360 ods. 2, § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre výkon trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Obžalovaný B. F.:

Podľa § 360 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona pre výkon trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote prokurátorka napadla odvolaním čo do výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného A. B. (a tiež obžalovaný B. F. čo do výroku o treste, o ktorom jeho odvolaní bolo rozhodované samostatne predsedom senátu, nakoľko svoje odvolanie na verejnom zasadnutí výslovne zbral späť).

Prokurátorka v písomných dôvodoch odvolania uviedla, že napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému A. B. nepovažuje za správny a zákonný, nestotožnila sa ani s právnou kvalifikáciou a dôvodmi, prečo súd prvého stupňa nekvalifikoval konanie obžalovaného ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. Súd prvého stupňa sa pri rozhodovaní neriadil ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 4 a § 211 ods. 1 Tr. por. a bezdôvodne vypustil právnú kvalifikáciu zločinu porušovania domovej slobody a upravil skutok tak, že vypustil slová „následne obaja obvinení bez akéhokoľvek súhlasu alebo dovoľenia.“ Nesúhlasila s názorom súdu prvého stupňa, že by poškodená bola vo vzťahu k obžalovanému A. B. blízkou osobou. Poukázala na to, že obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, že s poškodenou bol vo vzťahu asi 10 rokov a rozišli sa cez leto 2022 a tiež na to, že v rámci priebehu skutku mu poškodená mala povedať potom čo vošli k nej do bytu, aby išiel preč a že vypáčil dvere, čo ho vytočilo a dal jej 3 - 4 facky. Pri výsluchu dňa 7.3.2023 sa obžalovaný pred vyšetrovateľom priznal, uviedol, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v uznesení o vznesení obvinenia, svoje konanie oľutoval. Poprel však spáchanie trestného činu porušovania domovej slobody, nakoľko do obydľia poškodenej neoprávnene nevstúpil ani sa tam neoprávnene nezdržoval. Vstupoval tam bežne aj v jej neprítomnosti, mal súhlas, pôvodne mal od bytu aj kľúče, neskôr ich sám vrátil, ale poškodená mu povedala, kde ich máva odložené pri dverách. Polieval jej kvety, nosil nákup, poštu do bytu. Ďalej poukázala na to, že poškodená v čase skutku už s obžalovaným nemala vzťah, dokonca tá poprela, že by s obžalovaným mala intímny vzťah. Ďalej prokurátorka uviedla, že pokiaľ chodil obžalovaný do bytu poškodenej, tak to bolo vždy z konkrétneho dôvodu a po predchádzajúcom súhlase, nie na základe všeobecného súhlasu. V deň skutku však obžalovaný žiadny predchádzajúci súhlas na vstup do bytu nemal a nevošiel cez dvere, ale cez balkónové okno. Konal tak pritom z dôvodu, že sa mu nepáčilo, že poškodená trávila večer s poškodeným H.. Poškodená na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaného pozná asi 20 rokov, v minulosti aj teraz je medzi nimi kamarátsky vzťah, sú bývalí kolegovia, keď niečo potrebovala, pomohol jej, polieval jej kvety, finančne jej pomáhal. Večer v jej byte bez jej súhlasu nebol. Poukázala na to, že obžalovaný B. nie je osobou, voči ktorej by mala poškodená ako svedok právo odoprieť výpoveď v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por., nakoľko nejde o osobu ani v obdobnom pomere, ktorej ujmu by poškodená pociťovala ako vlastnú ujmu. Preto ani teoreticky neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 211 Tr. por. Súd prvého stupňa považoval obžalovaného a poškodenú za blízke osoby, avšak nezisťoval od poškodenej, či dáva súhlas na trestné stíhanie obžalovaného. Pokiaľ ide o poškodenú, táto bola v čase skutku pod vplyvom alkoholu (1,04mg/l), čo bolo aj jedným z dôvodov, prečo nechcela vypovedať, keďže uviedla, že si na skutok ani dobre nepamätá v dôsledku požitia alkoholu. Ďalej uviedla, že pokiaľ by aj obžalovaný a poškodená boli vo vzťahu blízkych osôb, táto skutočnosť by sama osebe nemala vplyv na nekvalifikovanie konania obžalovaného podľa § 194 Tr. zák. Obžalovaný nemal dovoľenie a nemohol vojsť do bytu poškodenej kedykoľvek a z akéhokoľvek dôvodu, použiť násilie v byte a vyhrážať sa zabitím. Konaním obžalovaného boli jednoznačne naplnené aj znaky trestného činu podľa § 194 Tr. zák., obžalovaný nielen neoprávnene vstúpil do bytu poškodenej, ale v ňom aj neoprávnene zotrval. Vzhľadom k tomu navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. zrušil výrok o vine a treste vo vzťahu k obžalovanému A. B., a aby sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol tak, že

ho uzná za vinného aj zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c), e) Tr. zák. a uloží mu úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný A. B. v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátorky prostredníctvom obhajcu nesúhlasil s argumentáciou prokurátorky ohľadom jeho vzťahu s poškodenou. Boli navzájom blízke osoby, ktoré by ujmu toho druhého pociťovali ako vlastnú. Nič na tom nemení skutočnosť, že v čase skutku už neboli v partnerskom vzťahu. Podľa vyjadrenia poškodenej mohol kedykoľvek ako blízka osoba vstupovať do jej bytu z rôznych dôvodov. Vstupoval cez vchodové dvere, ale aj cez balkón. Prokurátorka sa snaží vyrobiť poškodenú vo vzťahu k porušovaniu domovej slobody proti jej vôli, keďže táto nikdy pri svojom výsluchu neuviedla, že by sa zdržiaval v jej byte neoprávnene, resp. tam neoprávnene vstúpil. Namietala len jeho správanie po tom ako do bytu vstúpil, za čo bol aj potrestaný. Podľa jeho názoru tak neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody, a preto ho súd prvého stupňa správne v tejto časti oslobodil. Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátorky ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní:

- Prítomný prokurátor krajskej prokuratúry sa pridržiaval konečného návrhu uvedeného v písomných dôvodoch podriadenej prokurátorky, avšak tento upresnil tak, aby bol napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa tohto obžalovaného zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e), ods. 2 Tr. por. s tým, aby odvolací súd sám rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tohto obžalovaného uznal vinným v intenciách v spomenutých písomných dôvodoch odvolania podriadenej prokurátorky a uložil mu trest tam navrhnutý.
- Obhajca obžalovaného A. B. sa v plnom rozsahu pridržiaval svojho konečného návrhu uvedeného v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátorky.
- Obžalovaný A. B. súhlasil s tým, čo uviedol jeho obhajca.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku o vine a treste vo vzťahu k obžalovanému A. B., ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky je čiastočne dôvodné, aj keď aj z iných ako len ňou uvedených dôvodov.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere síce nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba, avšak odvolací súd sám zistil existenciu takej chyby, ktorá by mohla odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por., inak odvolací súd už nezistil ďalšie chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podstatou odvolania prokurátorky vo vzťahu k výroku o vine bol nesprávny postup súdu prvého stupňa vo vyňatí časti skutku „následne obaja obvinení bez akéhokoľvek súhlasu alebo dovolenia“ zo skutkovej vety výroku o vine napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému A. B. a následné nesprávne určenie právnej kvalifikácie jeho konania iba ako prečinu nebezpečného vyhrážania, bez použitia kvalifikácie jeho konania aj ako zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c), e) Tr. zák.

S uvedenými odvolacími námietkami prokurátorky sa odvolací súd stotožnil iba sčasti.

Pokiaľ ide o výrok o vine v napadnutom rozsudku, odvolací súd preskúmaním veci zistil, že tento nie je vo vzťahu k obžalovanému A. B. správny a zákonný. Odvolací súd sa síce v zásade stotožnil aj podľa jeho názoru so správnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku o tom, že obžalovaný A. B. je vo vzťahu k poškodenej H. F. v takom vzťahu, že poškodená by mala právo voči nemu ako svedok odoprieť výpoveď. Nestotožnil sa však s následným procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý iba vyňal časť konania tohto obžalovaného zo skutkovej vety výroku o vine napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ostatnej časti súd prvého stupňa v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú, pričom písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá všetkým zákonným požiadavkám (§ 168 ods. 1 Tr. por.). Súd prvého stupňa v

jeho odôvodnení jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného A. B., tiež námietkami ostatných procesných strán.

Odvolačný súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolačný súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, podrobné a tiež dostatočne presvedčivo odôvodnené skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, o ktorých nemá ani tie najmenšie pochybnosti a ktoré si v celom rozsahu preto aj osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Ani odvolačný súd nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného A. B. vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovaného súdom prvého stupňa len ako prečin nebezpečného vyhrážania, keď vykonané dôkazy usvedčujúce ho zo spáchania stíhaného skutku vzájomne korešpondujú, dopĺňajú sa a neboli medzi nimi zistené akékoľvek podstatné rozpory. Takéto vykonané a usvedčujúce dôkazy spolu vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, na základe ktorých bolo možné vysloviť bez pochybností logický záver o vine obžalovaného.

Odvolačný súd pritom uvádza, že záver o tom, že sa skutok stal a že ho spáchal práve obžalovaný A. B. s obžalovaným B. F., nasvedčuje aj samotné priznanie sa obžalovaného B. F. k jeho spáchaniu, tiež čiastočné priznanie obžalovaného A. B., ale aj výpovede poškodených H. F. a I. H. a svedkov B. J., B. J., A. K., tiež listinné dôkazy, a to zápisnica o obhliadke miesta činu, zápisnica o prehliadke tela poškodených s fotodokumentáciou, ako na to správne poukázal už súd prvého stupňa.

Odvolačný súd považoval za správny aj ten záver súdu prvého stupňa, keď považoval obžalovaného A. B. vo vzťahu k poškodenej H. F. ako osobu v takom vzájomnom vzťahu, že poškodená by mala právo voči nemu ako svedok odoprieť výpoveď v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por., čím vznikla potreba podľa § 211 Tr. por. v prípade trestného činu podľa § 194 Tr. zák. (porušovanie domovej slobody) vyžiadať od poškodenej výslovný súhlas s trestným stíhaním obžalovaného A. B., čo ale orgány činné v trestnom konaní opomenuli.

Podľa § 130 ods. 2 Tr. por. prvá veta svedok je oprávnený odoprieť vypovedať, ak by výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, svojmu príbuznému v priamom rade, svojmu súrodencovi, osvojiteľovi, osvojencovi, manželovi alebo druhovi, alebo iným osobám v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťoval ako vlastnú ujmu.

Tento záver odvolačný súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa odvodzuje nielen z vyjadrení obžalovaného A. B. o jeho vzájomnom vzťahu s poškodenej, ale aj z vyjadrení poškodenej H. F. pri výpovedi na hlavnom pojednávaní, ktorá uviedla, že ho vníma ako blízku osobu, ktorá jej vždy pomohla, a to aj v najťažších životných chvíľach. Obžalovaný A. B. jej pomohol nielen s niektorými bežnými prácami (ako nakupovanie, polievanie kvetov), ale aj finančne zaplatením nájomného za byt, pričom sa dlhodobo poznajú asi 10-12 rokov. Preto jeho trestné stíhanie by považovala za vlastnú ujmu.

„Blízkosť a charakter“ tohto vzťahu, ktorý možno v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por. označiť ako „pomer obdobný rodinnému“, je podľa názoru odvolacieho súdu možné odvodiť aj z tej skutočnosti, že obžalovaný A. B. mal dlhodobo kľúče od bytu poškodenej, po ich vrátení z jeho strany mu povedala, kde si ich môže nájsť za účelom vstupu do jej bytu, ale aj tej skutočnosti, že poškodená mu umožňovala kedykoľvek vstúpiť do bytu aj bez toho, že by ju o to vopred požiadal. Udelila mu súhlas na vstup do bytu, ktorý nikdy neodvolala.

V tejto súvislosti odvolačný súd uvádza, že odvolacia námietka prokurátorky, že by poškodená neudelila obžalovanému A. B. všeobecný súhlas na vstup do jej bytu nemá oporu vo výpovedi poškodenej (viď vyjadrenia poškodenej – obaja obžalovaní mohli k nej do bytu kedykoľvek prísť, obžalovaný B. mohol do bytu vstúpiť aj bez predchádzajúceho súhlasu a bez toho, aby ju o to vopred požiadal).

Nesprávny záver, resp. postup súdu prvého stupňa vo vzťahu k inak v podstate správne zisteným skutkovým zisteniam a právnej kvalifikácii, ako aj skutočnosti, že na trestné stíhanie obžalovaného A. B. sa vo vzťahu k časti skutku právne kvalifikovaného ako trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák. vyžadoval podľa § 211 Tr. por. súhlas poškodenej, videl odvolačný súd v tom, že súd prvého

stupňa nesprávne „len vypustil“ zo skutkovej vety výroku o vine (oproti obžalobe) časť konania, ktorá má byť kvalifikovaná ako trestný čin porušovania domovej slobody.

Podľa § 211 ods. 1 Tr. por. trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 a 158, ohrozovania pohlavnou chorobou podľa § 167, neposkytnutia pomoci podľa § 177 a 178, porušovania domovej slobody podľa § 194, ochrany súkromia v obydlí podľa § 194a, porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 a 197, krádeže podľa § 212, sprenevery podľa § 213, neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215, neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 a 217, neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218, neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219, podvodu podľa § 221, úžery podľa § 235, zatajenia veci podľa § 236, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 a 238, poškodzovania veriteľa podľa § 239, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240, poškodzovania cudzej veci podľa § 245 a 246, poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 247, porušovania autorského práva podľa § 283, krivého obvinenia podľa § 345, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, ohovárania podľa § 373, poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, ako aj pre trestný čin opilstva podľa § 363 Trestného zákona, ak inak vykazuje znaky skutkovej podstaty niektorého z týchto trestných činov, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, stačí súhlas len jedného z nich.

Podľa § 212 ods. 1 Tr. por. poškodený oznámi prejav vôle podľa § 211 ods. 1 prokurátorovi alebo policajtovi písomne alebo ústne do zápisnice.

Podľa § 9 ods. 1 písm. f) Tr. por. trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného a nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť.

Podľa názoru odvolacieho súdu mal súd prvého stupňa po inak správnych zisteniach trestné stíhanie obžalovaného A. B. podľa § 281 ods. 1 Tr. por., § 211 ods. 1 Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. f) Tr. por. pre spáchanie zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e), § 139 ods. 1 písm. e) a § 127 ods. 3 Tr. zák. zastaviť, pretože trestné stíhanie pre tento zločin bolo podmienené súhlasom poškodenej H. F. a tento súhlas nebol daný.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvoláciu námietku prokurátorky, že súd prvého stupňa si mal vyžiadať od poškodenej súhlas na trestné stíhanie obžalovaného A. B.. Z ustanovenia § 212 ods. 1 Tr. por. totiž nepochybne vyplýva, že poškodený takýto prejav vôle oznamuje len prokurátorovi alebo policajtovi (nie súdu), a to písomne alebo ústne do zápisnice. Bolo preto povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní zisťovať súhlas či nesúhlas poškodenej s trestným stíhaním obžalovaného A. B. pre trestný čin porušovania domovej slobody už v prípravnom konaní, ktorý súhlas ale poškodenej nikdy zákonom predpokladaným spôsobom výslovne (písomne alebo ústne do zápisnice) neoznámila.

Obžalovaný A. B. tak aj podľa názoru odvolacieho súdu naplnil po právnej stránke všetky zákonné znaky skutkovej podstaty iba prečinu nebezpečného vyhrážania spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), d) Tr. zák., pretože sa spoločným konaním (spoločne s B. F.) inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou a násilím. Tohto trestného činu sa obžalovaný dopustil v priamom úmysle.

Odvolací súd majúci takú možnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por. napravil pochybenie súdu prvého stupňa a po zrušení napadnutého rozsudku z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. v časti týkajúcej sa obžalovaného A. B. sám podľa § 281 ods. 1 Tr. por., § 211 ods. 1 Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. f) Tr. por. zastavil trestné stíhanie obžalovaného A. B. pre spáchanie zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e), § 139 ods. 1 písm. e) a § 127 ods. 3 Tr. zák. na skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku (odvolací súd odčlenil túto časť skutku), pretože trestné stíhanie pre tento zločin bolo podmienené súhlasom poškodenej H. F. a tento súhlas nebol daný a súčasne sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania

spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), d) Tr. zák. na skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd vo vzťahu k obžalovanému A. B. napadnutý rozsudok zrušil, teda vo výroku o vine a treste a v časti trestné stíhanie zastavil a v časti ho sám uznal za vinného, rozhodol následne aj o treste, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa čo do druhu trestu, jeho výmery, ako aj spôsobu jeho výkonu.

Odvolací súd musí najmä podotknúť, že prokurátorka v písomných dôvodoch odvolania v zásade ani nenamietala trest odňatia slobody (ani jeho výmeru) uložený súdom prvého stupňa vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania, pre ktorý bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného. Jej návrh na uloženie vyššieho trestu vyplýval len z odvolacej námietky, že tento obžalovaný mal byť uznaný za vinného aj pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák., a preto mu navrhovala uloženie trestu na dolnej hranici trestnej sadzby podľa § 194 ods. 3 Tr. zák., teda vo výmere 3 roky.

Odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvého stupňa nielen pokiaľ ide o výmeru uloženého trestu odňatia slobody a nevyhnutnú potrebu výkonu tohto trestu, ale aj správne určenom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (1:0) pri existencii jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák., že obžalovaný A. B. viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Súd prvého stupňa sa dôsledne riadil všetkými zásadami pre ukladanie trestov v zmysle § 34 Tr. zák. a správne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadal najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy, pričom trest uložil pri dolnej hranici trestnej sadzby. Odvolací súd preto nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mal obžalovanému A. B. ukladať iný trest, ako mu bol uložený súdom prvého stupňa pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., v rámci ktorého možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 6 mesiacov do 3 rokov, po úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. z dôvodu prevahy poľahčujúcich okolností vo výmere 6 mesiacov až 26 mesiacov.

Uložený trest odňatia slobody pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 8 mesiacov tak aj odvolací súd považoval za primeraný a v súlade so všetkými zásadami ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.).

Takto uložený nepodmienečný trest dostatočne zohľadňuje aj postoj obžalovaného k spáchaniu trestného činu, a tiež všetky okolnosti spáchania trestného činu a zároveň v rámci individuálnej prevencie vytvorí vhodné podmienky na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život a v rámci generálnej prevencie dostatočným spôsobom zabezpečí odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania obdobných trestných činov a tiež dodá pocit právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Tento trest zároveň dostatočne vyjadruje morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Odvolací súd napokon rovnako ako súd prvého stupňa podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil obžalovaného A. B. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.